òci de ciel, carùgen
e le galte che se strénge
‘n te na strìsa tuta negra
dent na làgrema de Rìmel,
piturada, ‘n mèz la šal
la se strozega pan pian
angorandose careze
mai gabùde o fòrsi niànca
mi no ‘l sai

t’ài gatada ala crosàra
coi tò sguardi ‘mbarlumàdi
e qoei òci visavì
che i seràves contra ‘l vènt
la tò pèl, sota i mè dédi
l’ài sentuda slanegàr
e al remór de na frenada
saltar su ‘n de la caròza
senza dirme gnènt, depù

as serà qoela portiéra
pan pianin senza sušùri
ma t’ài vist la cóa de l’òcio
che cercava ‘l mè soriso
m’ài sentù i diaolìni dent
‘nde le man che ti bramàves
ciaceràde mai disèste
ent ‘n la boca, suta, tàser
le rembomba fiše, sota

par cetar vöie forèste
i à cavà anca ‘l marciapè
e a cargarte colpe ‘ndòš
i m’à dit che ès na putana
qoela sera avrìa bastà
en soriso o na careza
ma ‘l mè cör che l’è sgàus
dré le calze negre a ròcol
l’à vist sol el Ferarìn

Giuliano